

”Genopdragelsen” – Det rager os en papand, om du lever eller dør

Publiceret 16/01/2021 i [Bøger/Politik & Samfund](#) af [Lone Kühlmann](#)

ASYLPOLITIK // BOGANMELDELSE – I sin anmeldelse af den dokumentariske bog *Genopdragelsen* griber Lone Kühlmann til et citat fra Paul Hammerich, ”at i Danmark er vi gode til førstehjælp, men rigtigt dårlige til andenhjælp”. Bogen giver et rystende indblik i pakistanske normer og et dansk bureaukrati, der lader danskfødte Samia i stikken.

Kærlighed i Afghanistan er besværlig. Man risikerer livet, hvis man sætter sig op mod sin familie og traditionerne. Det kunne en 16-årig afghansk pige fortælle de danske myndigheder, da hun i 2015 søgte asyl sammen med sin 17-årige mand og hans forældre.

De var flygtet, fordi hendes forældre ville gifte hende bort til en mand på alder med hendes far. Hun var dybt forelsket i den 17-årige, og de var blevet viet i Iran under flugten.

De danske myndigheder fortalte hende, at tvangsægteskab er forbudt i Danmark, men det var jo netop det, hun var flygtet for at undgå. Hun var helt frivilligt blevet gift med sin elskede. De var sammen på et asylcenter, da Inger Støjberg i 2016 besluttede, at mindreårige piger skulle tvangs fjernes fra deres ægtemand, lige gyldigt hvor ung eller gammel han var.

Den ulovlige tjenestebefaling

En specialkonsulent og jurist, der kunne tale med det unge par, skrev til sine overordnede i Udlændingestyrelsen: ”Jeg mener, at der er tale om en klart ulovlig tjenestebefaling, som jeg har pligt til at sige fra overfor til min direkte foresatte og hendes foresatte.”

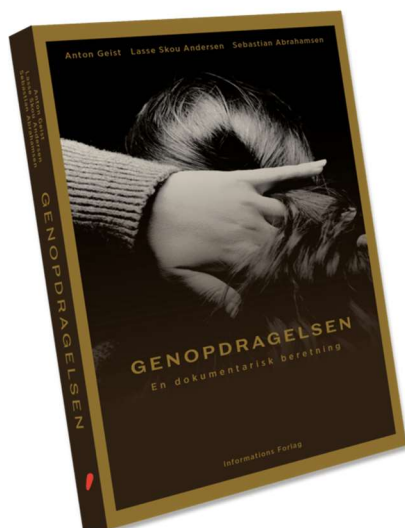
Han vil for alt i verden undgå at miste sine børn til det løssagtige danske samfund

Alligevel blev de skilt, som følge af Inger Støjbergs instruks, og blev anbragt på hvert sit asylcenter i de næste fem måneder. Selv om de begge var dybt ulykkelige.

Alt det her har jeg læst mig til i Politiken. Desværre fremgår det ikke, hvordan det unge par har det i dag, eller om de stadig er i Danmark.

Fanget mellem pakistanske normer og dansk bureaukrati

Det er på baggrund af historier som ovenstående endnu mere rystende at læse en bog som *Genopdragelsen*, netop udkommet på Informations Forlag. Her er hovedpersonens rødder ikke i Afghanistan, men nabolandet Pakistan, og mødet med danske myndigheder er lige gruopvækkende. Tre Informationsjournalister, Anton Geist, Lasse Skou Andersen og Sebastian Abrahamsen har samlet trådene til en dokumentarisk historie som skånselsløst udstiller pakistanske normer og dansk bureaukrati.

DE TRE INFORMATIONSJOURNALISTER, ANTON GEIST, LASSE SKOU ANDERSEN OG SEBASTIAN ABRAHAMSEN HAR I “GENOPDRAGELSEN” SAMLET TRÅDENE TIL EN DOKUMENTARISK HISTORIE

Samia er født i Danmark i en pakistansk familie med pakistanske landsbyværdier. Hendes far arbejder hårdt for at sikre sin familie et godt liv, men det gode liv set ud fra de værdier, han har med hjemmefra. Han har ingen interesse i eller viden om det land, han lever i.

I hvert fald ser han kun det, der for ham er vrangsidens. Mangel på respekt for traditioner og familie, druk og skamløs opførsel. Han vil for alt i verden undgå at miste sine børn til det løsagtige danske samfund. Han tæver rutinemæssigt moren og begynder, efterhånden som Samia river sig løs, også at slå hende.

Danske lærere som livline

Afdøde forfatter Poul Hammerich var ophavsmand til udtrykket om, at i Danmark er vi gode til førstehjælp, men rigtigt dårlige til andenhjælp. Samias historie i *Genopdragelsen* er en rystende dokumentation af mundheldet.

Hun har dygtige, opmærksomme lærere, der holder øje med hende og hjælper med at få hende til læge og psykologhjælp, efterhånden som farens overgreb bliver voldsommere. Hun lider af angstanfald og bliver efter et selvmordsforsøg indlagt på en ungdomspsykiatrisk afdeling.

Men da lufthavnspolitiet kommer op i flyet inden afgang, tør hun ikke sige fra. Hun rejser frivilligt, siger hun

Både hospital, kommunen og Samias lærere strækker sig langt for at hjælpe hende. Alle er enige om, at det er bedst, at hun flytter hjemmefra, og er indstillet på at hjælpe hende. Men farens konstante besøg nedbryder hende, og da han truer med at begå selvmord, lader hun ham apatisk få sin vilje og flytter hjem.

Hendes imponerende folkeskolelærere holder kontakt med hende, selv om hun teoretisk er begyndt på gymnasiet, da faren tvinger hende med til Pakistan. De reagerer omgående på en sms, hun sender om morgenen på afrejsedagen, og sætter himmel og jord i bevægelse for at forhindre den reelle bortførelse.

Genopdragelsen i Pakistan

Men da lufthavnspolitiet kommer op i flyet inden afgang, tør hun ikke sige fra. Hun rejser frivilligt, siger hun. Indtil da kan man kun være fuld af beundring for, hvad det danske samfund har gjort for at hjælpe hende.

I Pakistan ender hun hos familie i en flække langt ude på landet. Hun bliver låst inde, brugt som slave, får tæsk af sin onkel og sine fætre og har ingen rettigheder. Hun prøver gentagne gange at flygte, men bliver altid hentet tilbage.

Efterhånden indser hun, at hun må lade, som om hun accepterer forholdene og opføre sig som en lydige pakistansk kvinde. Hun bliver tvangsgift ved et stort bryllup uden at brokke sig. Da hun er gravid, lykkes det hende at komme hjem på første besøg siden bortførelsen.

Det viser sig, at hun skal have visum, for hun har ikke længere danske papirer, men er fast besluttet på, at det vil løse sig, når hun først kommer hjem.

Afvist af Udlændingenævnet

Resten af *Genopdragelsen* er en fuldkommen rystende beskrivelse af, hvad der møder en danskfødt kvinde, der nu opfattes som pakistansk asylansøger. Hun er slettet fra alle arkiver. Ingen viser interesse for hendes danske skolegang eller hendes sygejournaler. Det er, som om hun aldrig har været her.

Sammenlignet med Udlændingestyrelsens ihærdighed for at få skilt unge kvinder fra deres mænd i deres iver for at tjene en ulovlig instruks er det mere end påfaldende, hvor lidt de synes, at de skal gøre for en, der er i overhængende livsfare, hvis hun bliver sendt tilbage til Pakistan

Hun får afslag på opholdstilladelse fra Udlændingestyrelsen, men fatter nyt håb, da en advokat påtager sig at anke sagen til Udlændingenævnet for hende og den søn, hun i mellemtiden har fået.

Det mest rystende dokument i *Genopdragelsen* er den besked fra Udlændingenævnet, hun får efter advokatens anke:

“Det forhold, at Deres klient efter det oplyste ikke havde lov til at gå i skole, at hendes liv bestod af husarbejde og at lære sin plads som kvinde, at hun ville få tæsk, hvis hun modsatte familiens ordrer, at hun blev udsat for psykiske og fysiske overgreb fra sin onkel og dennes sønner, at hun var afskåret fra kontakt til omverdenen, herunder kontakt til hendes familie, som hun alene fik lov til at tale med cirka hvert halve år, finder Udlændingenævnet endvidere ikke kan føre til en ændret vurdering.”

Liv og død

Sammenlignet med Udlændingestyrelsens ihærdighed for at få skilt unge kvinder fra deres mænd i deres iver for at tjene en ulovlig instruks er det mere end påfaldende, hvor lidt de synes, at de skal gøre for en, der er i overhængende livsfare, hvis hun bliver sendt tilbage til Pakistan. De kunne lige så godt skrive, ”det rager os en papand, om du lever eller dør.”

Samia har ved gode venners hjælp og nærmest overmenneskelig udholdenhed i dag sikret sig opholdstilladelse for sig selv og sin søn. Hun er i gang med universitetsstudier. Men hun er stadig ikke dansk statsborger.

[DU KAN LÆSE FLERE ARTIKLER AF LONE KÜHLMANN HER](#)

Genopdragelsen, Informations Forlag

Af Anton Geist, Sebastian Abrahamsen, Lasse Skou Andersen

Topfoto: [FsHH](#), Pixabay

- LONE KÜHLMANN
- SENESTE ARTIKLER

Lone Kühlmann er journalist og forfatter. Hun har bestredet en række tillidsposter, bl.a. som formand for TV2Danmark 1995-99.